

การเปรียบเทียบการใช้ภาษาในหนังสือนวนิยายกับบทละครโทรทัศน์: กรณีศึกษาผู้ดีอีสาน

พันตำรวจโทหญิง สุวัฒนา ลำไย¹

บุปผา บุญทิพย์²

อดุลย์ ตะพัง³

สละโรจน์ กิตติมหาเจริญ⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการใช้คำ โวหาร ภาพพจน์ในหนังสือนวนิยายกับบทละครโทรทัศน์ เรื่อง ผู้ดีอีสาน ของ วราภรณ์ ที่แพร่ภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า ในนวนิยายมีการใช้คำแสดงอารมณ์ความรู้สึก อาการเคลื่อนไหว การสัมผัส รส กลิ่น แสง สี โวหาร 5 ประเภท ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร อุปมาโวหาร เทคนาโวหาร สาธกโวหาร ภาพพจน์ 5 ชนิด ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ นามนัย และมีข้อแตกต่างกับบทละครโทรทัศน์ คือ การใช้คำขยาย กลิ่น แสง และสี วัตถุประสงค์ คำขยายบอกสี คำบอกสีโดยการซ้ำคำ พรรณนาโวหาร และนามนัย ไม่ปรากฏในบทละครโทรทัศน์ ส่วนใหญ่ลักษณะการใช้คำ โวหาร ภาพพจน์ที่ปรากฏในหนังสือนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เหมือนกัน สิ่งที่ทำให้แตกต่างกัน ได้แก่ บทละครโทรทัศน์มีการเพิ่มเติมหรือตัดทอนเนื้อหาบางส่วน และมีการใช้เทคนิคของการใช้ภาพหรือสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาผู้ชม

คำสำคัญ: การใช้ภาษา นวนิยาย บทละครโทรทัศน์ ผู้ดีอีสาน

¹ นักศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ที่อยู่: 2086 ถ.รามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

E-mail: suwattana2409@gmail.com

² รองศาสตราจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ที่อยู่: 2086 ถ.รามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

E-mail: Bupphabun@ru.ac.th

³ รองศาสตราจารย์ รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ที่อยู่: 2086 ถ.รามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

E-mail: suwattana2409@gmail.com

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ที่อยู่: 2086 ถ.รามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

E-mail: saharot@hotmail.com

A Comparative Study of Language Use between Literature Novel and Television Drama: A Case Study of Phu Di Isan

Pol.Lt.Col.Suwattana Lamyai¹

Buppha Buntip²

Adul Tapang³

Saharot Kittimahacharoen⁴

Abstract

The objectives of this research were to study and compare the wordings, speeches, and figures of speech used in the literature novel and TV series, in the case of “Phu Di Isan” by Varangkana. It was revealed that the literature novel used words to express emotions, feelings, movements, touch, tastes, smells, lights, and colors. As far as speech was concerned, five types of speech, namely exposition, description, simile, argumentation, and narration were found. In terms of figures of speech, five figures namely simile, metaphor, personification, hyperbole, and metonymy were expressed. There were differences in the use of expressions in the novel and the TV scripts that in the novel specific expressions were used to describe smells, lights, and colors. Substances describing color, adjectives describing colors, and repeated expressions used for describing colors, exposition, and metonymy were not found in the TV scripts. The characteristics of the wordings, speeches, and figures of speech were similar. Dissimilarities were found in terms of some amendments or additions to the TV scripts and the use of visual effects or technical applications to attract TV audiences.

Key words: Language use, novel, TV scripts, Phu Di Isan

¹Master of humanities student, Ramkhamhaeng University

Address: 2086 Ramkhamhaeng Road, Hua Mak, Bang kapi, Bangkok 10240

Email: suwattana2409@gmail.com

²Associate Profesor, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng University

Address: 2086 Ramkhamhaeng Road, Hua Mak, Bang kapi, Bangkok 10240

Email: Bupphabun@ru.ac.th

³Associate Profesor, Vice President, Ramkhamhaeng University

Address: 2086 Ramkhamhaeng Road, Hua Mak, Bang kapi, Bangkok 10240

Email: suwattana2409@gmail.com

⁴Assistant Profesor, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng University

Address: 2086 Ramkhamhaeng Road, Hua Mak, Bang kapi, Bangkok 10240

Email: saharot@hotmail.com

บทนำ

ศิลปะการใช้ภาษา คือ การใช้ภาษาให้ถูกกาลเทศะและถูกระดับตามฐานะทางสังคม ผู้ใช้ภาษาควรมีความรู้เรื่องการใช้คำ ความหมายของคำ ตลอดจนการผูกประโยคให้ชัดเจน ถูกต้อง สละสลวย เพื่อสามารถสื่อความคิดของตนให้ผู้อื่นทราบ การสื่อสารจึงจะบรรลุผล ศิลปะการใช้ภาษาอาจเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะนำไปสู่การเขียนบทละครที่ดี และภาษาที่ใช้ต้องไม่ง่ายหรือยากจนเกินไป อีกทั้งยังสามารถใช้แสดงออกถึงลักษณะนิสัยของตัวละคร อันจะนำไปสู่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นต่อไป ปัจจุบันละครโทรทัศน์มีบทบาทและอิทธิพลต่อมนุษย์มากและเป็นสื่อโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ละครโทรทัศน์เป็นการนำเสนอ บทการแสดง เทคนิคการถ่ายทำ การตัดต่อ แสง เสียง สภาพแวดล้อมต่าง ๆ มาผสมผสานเข้าด้วยกัน ซึ่งแต่ละส่วนจะมีผลกระทบที่จะทำให้อะการนั้นมีรสดี หรือรสจืดชืด (เลิศจรรยาธิษั, 2556)

บทละครโทรทัศน์ คือ บทละครที่ถูกเขียนขึ้นเพื่อการจัดการแสดงทางโทรทัศน์เป็นการเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยใช้ภาพ (สมิต สุวรรณ, 2535) ซึ่งอีกบทบาทหนึ่งของละครโทรทัศน์ คือการสอนคนให้รู้จักตัวเอง โดยมองดูจากเหตุและผลที่ละครโทรทัศน์สอดแทรกไว้เพื่อให้เกิดภาพสะท้อนของตัวเองเปรียบเทียบให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม (สิงห์ลำพอง ,2557) และไม่ว่ายุคใดสมัยใดละครโทรทัศน์มักจะถูกวิพากษ์ว่าเป็นบ่อเกิดแห่งน้ำเน่า ด้วยการแต่งเติมเนื้อหาที่ผิดเพี้ยนไปจากโลกของความเป็นจริง ถึงแม้ละครโทรทัศน์เรื่องนั้น จะได้รับความนิยมจากผู้ชมก็ตาม ก็จะมีผู้คอยตรวจสอบคุณภาพในแง่มุมต่าง ๆ เช่น ภาษาที่ใช้ในบทสนทนา ฉาก

นักแสดง การแต่งกาย ภาพสะท้อนทางสังคม เป็นต้น โดยนำไปเปรียบเทียบกับเนื้อหาของนวนิยายที่เป็นต้นฉบับว่าแตกต่างกันอย่างไร จึงเป็นประเด็นปัญหาที่น่าสนใจว่าบทละครโทรทัศน์ที่สร้างดัดแปลงจากบทประพันธ์จนไม่เหลือเค้าโครงเดิมอยู่เลยนั้นเป็นอย่างไร แต่ไม่ว่าจะดัดแปลงอย่างไร สิ่งที่จะต้องรักษาเอาไว้ก็คือเป้าหมายสุดท้ายของผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านนวนิยายบรรลุถึง ซึ่งเท่ากับเป็นการเคารพเจตนารมณ์ของเจ้าของบทประพันธ์แต่ละท่าน การแปรรูปนวนิยายให้เป็นละครโทรทัศน์ที่สมบูรณ์ได้นั้น จึงขึ้นอยู่กับผู้เขียนบทละครโทรทัศน์เป็นสำคัญ

ผู้วิจัยได้เลือกบทละครโทรทัศน์เรื่อง “ผู้ดีอีสาน” ละครแนวดราม่า แอคชั่น คอมเมดี้ (Drama action comedy) แพร่ภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 เมื่อปี พ.ศ. 2556 ผลิตโดยบริษัทยูม่า 99 จำกัด ซึ่ง ยู เจน เนอเรชั่น ทีม เขียนบทละครโทรทัศน์ขึ้นใหม่จากการดัดแปลงนวนิยายที่เป็นต้นฉบับ ของ วรางคณา แพร่ภาพออกอากาศทุกวันจันทร์ ถึง วันศุกร์ เป็นระยะเวลาประมาณ 2 เดือน เริ่มตั้งแต่วันที่ 8 กรกฎาคม พ.ศ.2556 ถึงวันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ.2556 (ช่วงเวลา 18.45 น. ถึง 20.00 น.) ได้รับการจัดอันดับความนิยมละครย้อนก่อนข่าวของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ปี 2556 อยู่ในอันดับ 6 จากทั้งหมด 9 เรื่อง

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการใช้ภาษาในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์ เรื่อง ผู้ดีอีสาน ในด้านการใช้คำ โฉมภาพ และภาพพจน์

กรอบแนวความคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ศึกษาการใช้ภาษาในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่องผู้ดีอีสาน

ด้านการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำแสดงอารมณ์ความรู้สึก การใช้คำแสดงอาการ การเคลื่อนไหว การใช้คำแสดงการสัมผัส การใช้คำบอกรส การใช้คำบอกกลิ่น การใช้คำบอกแสง การใช้คำบอกสี

ด้านการใช้โวหาร ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร อุปมาโวหาร และสาธกโวหาร

ด้านการใช้ภาพพจน์ ได้แก่ อุปมา (Simile) อุปลักษณ์ (Metaphor) บุคลาธิษฐาน (Personification) อติพจน์ (Hyperbole) และนามนัย (Metonymy)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการใช้คำ การใช้โวหาร การใช้ภาพพจน์ในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์ เรื่องผู้ดีอีสานว่ามีส่วนเหมือนและแตกต่างกันอย่างไร

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการศึกษาภาษาที่ใช้ในนวนิยายเรื่องผู้ดีอีสาน จำนวน 35 บท และบทละครโทรทัศน์ เรื่องผู้ดีอีสาน จำนวน 24 ตอน โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน แต่ละส่วนจำแนกออกเป็นหัวข้อย่อย ได้แก่ การใช้คำได้จำแนกเป็นคำแสดงอารมณ์ความรู้สึก คำแสดงอาการ เคลื่อนไหว คำแสดงการสัมผัส คำบอกรส คำบอกกลิ่น คำบอกแสง คำบอกสี การใช้โวหารได้จำแนกเป็นบรรยายโวหาร พรรณาโวหาร อุปมาโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และการใช้ภาพพจน์ได้จำแนกเป็นอุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ นามนัย การใช้คำ

ในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์มีการใช้คำแสดงอารมณ์ความรู้สึก คำแสดงอาการ เคลื่อนไหว คำแสดงการสัมผัส คำบอกรส คำบอกกลิ่น คำบอกแสง คำบอกสี ซึ่งคำในลักษณะดังที่กล่าวมานั้น ยังสามารถจำแนกรายละเอียดปลีกย่อยลงไปได้อีก เช่น การใช้คำแสดงอารมณ์ความรู้สึก จำแนกเป็นความรู้สึกดี

ใจ พอใจ ตื่นเต้น สนุกสนาน สบายใจและมีความสุขความรู้สึกเจ็บปวด ทุกข์ และทรมาน ความรู้สึกเศร้า เหงา ว้าเหว่ ท้อแท้สิ้นหวัง และเบื่อหน่าย ความรู้สึกไม่พอใจ เกลียด และโกรธแค้น ความรู้สึกตกใจ หวั่นไหว หวาดกลัว และระแวง ความรู้สึกอึดอัด กัดดัน และเคร่งเครียด เป็นต้น ทำให้ได้อรรถรส ผู้อ่านเกิดความสนใจว่า ในเนื้อเรื่องแต่ละตอนจะดำเนินไปอย่างไร ผู้อ่านสัมผัสและรับรู้ได้ถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร ซาบซึ้งกับภาษาที่สละสลวยยามเมื่อพรรณนาถึงความงามของผู้คน ธรรมชาติ ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน สนุก ตื่นเต้นในการคาดเดา พฤติกรรมของตัวละครที่จะเกิดขึ้นในตอนต่อไป จนถึงตอนจบ เมื่อศึกษาการใช้คำอย่างละเอียด ผู้วิจัยพบว่ามีข้อแตกต่างระหว่างนวนิยายและบทละครโทรทัศน์บางประการ ได้แก่ มีการใช้คำที่แสดงอาการเคลื่อนไหวจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำในบทละครโทรทัศน์ แต่ไม่มีในนวนิยาย มีการใช้คำบอกกลิ่นที่มีคำขยาย การใช้คำบอกกลิ่นเฉพาะของสิ่งนั้นมีคำขยาย การใช้คำบอกแสงที่ส่องสว่าง เจิดจ้า การใช้คำบอกแสงที่อ่อนแสง การใช้คำบอกสีสองสี การใช้วัตถุบอกสี การใช้คำขยายบอกสี การใช้คำบอกสีโดยการซ้ำคำในนวนิยาย แต่ไม่มีในบทละครโทรทัศน์ ถึงแม้จะมีข้อแตกต่างดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความน่าสนใจชวนติดตามนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่องนี้ลดลง

การใช้โวหาร

ผู้วิจัยได้ศึกษาการใช้โวหาร 5 ชนิด ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร อุปมาโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร พบว่า มีข้อเหมือนและข้อแตกต่างระหว่างนวนิยายและบทละครโทรทัศน์ ข้อเหมือนคือ มีการใช้บรรยายโวหาร

อุปมาโวหาร เทศนาโวหาร และสาธกโวหารในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์ ข้อแตกต่างคือ มีการใช้พรรณนาโวหารเฉพาะแต่ในนวนิยายเท่านั้น สาเหตุที่ไม่มีการใช้พรรณนาโวหารในบทละครโทรทัศน์ เนื่องจาก พรรณนาโวหารเป็นกระบวนการหรือขั้นเชิงในทำนองรำพึงรำพัน อาจเป็นการรำพึงรำพันถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตนหรือของผู้อื่น หรืออาจเป็นการรำพึงรำพันถึงสิ่งต่าง ๆ อย่างพิสดาร ซึ่งในบทละครโทรทัศน์จะใช้สื่อที่ถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ด้วยการจัดฉาก บรรยายภาค สถานที่ ทำให้ผู้ชมได้เห็นความสวยงามของธรรมชาติ ตัวละคร การแต่งกาย และอื่นๆ ตามแต่ผู้กำกับบทจะกำหนดไว้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพรรณนาไว้ในบทสนทนาหรือบทบรรยาย

การใช้ภาพพจน์

ผู้วิจัยได้ศึกษาภาพพจน์ 5 ชนิด ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ นามนัย พบว่า มีข้อเหมือนและข้อแตกต่างระหว่างนวนิยายและบทละครโทรทัศน์ ข้อเหมือนคือ มีการใช้อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์ ข้อแตกต่างคือ มีการใช้นามนัยเฉพาะแต่นวนิยายเท่านั้น สาเหตุที่ไม่มีการใช้นามนัยในบทละครโทรทัศน์ เนื่องจาก นามนัยเป็นการใช้คำหรือวลี ซึ่งบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาแสดงความหมายแทนสิ่งนั้น เช่น กลิ่นไม่สะอาดแทนความหมายว่า มีเรื่องไม่ดี ผิดกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งในบทละครโทรทัศน์จะใช้สื่อที่ถ่ายทอดสิ่งนี้ด้วยภาพหรือฉากนั่นเอง

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์ระหว่างนวนิยายและบทละครโทรทัศน์

เรื่องผู้ตีสาน แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ วิเคราะห์ความเหมือนและความต่างที่ปรากฏในบทตอนของนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่องผู้ตีสานที่มีฉากหรือสถานการณ์ต่างกัน วิเคราะห์ความเหมือนและความต่างที่ปรากฏในบทตอนของนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่องผู้ตีสานที่มีฉากหรือสถานการณ์เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน

1.การวิเคราะห์ความเหมือนและความต่างที่ปรากฏในบทตอนของนวนิยายและบทละคร

โทรทัศน์เรื่องผู้ตีสานที่มีฉากหรือสถานการณ์ต่างกัน

จากการศึกษาความเหมือนและความต่างด้านการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์ที่ปรากฏในบทตอนของนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่องผู้ตีสานที่มีฉากหรือสถานการณ์ต่างกัน สามารถสรุปได้ตามตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 1 สรุปความเหมือนและความต่างด้านการใช้ภาษาที่ปรากฏในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่องผู้ตีสานในบทตอนที่มีฉากหรือสถานการณ์ต่างกัน

ลักษณะการใช้ภาษา	ความเหมือน	ความต่าง
1.คำแสดงอารมณ์ความรู้สึก	ใช้คำที่แสดงออกทางสีหน้า น้ำเสียง วาจาและกิริยาท่าทางของตัวละคร เพื่อให้จินตนาการถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครในขณะนั้นได้อย่างชัดเจน เช่น คำว่า หน้าบาน เติบโตปาก สะอื้น กระแทกเสียง ถอนใจ เป็นต้น	ในนวนิยายใช้คำแสดงอาการที่อยู่ภายในร่างกาย เพื่อสื่อให้เห็นถึงอารมณ์ของตัวละครในขณะนั้น ในบทละครโทรทัศน์ใช้สีหน้า กิริยาท่าทางและคำขยายความอื่นๆ รวมทั้งใช้เทคนิคการถ่ายทำด้วยการจับภาพไปที่ตัวละครในระยะใกล้ร่วมด้วย ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามและเกิดความซาบซึ้งในเนื้อเรื่องที่ดำเนินไปมากยิ่งขึ้น
2.คำแสดงอาการเคลื่อนไหว	ใช้คำที่แสดงออกทางกิริยาท่าทางของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพการเคลื่อนไหวของตัวละครได้อย่างชัดเจน เช่น คำว่า โผเข้าหา ปราด ดิตตัวเอง ปั่นจักรยาน เป็นต้น	ในนวนิยายใช้อากัปกิริยาของตัวละคร ในบทละครโทรทัศน์ใช้อากัปกิริยาของตัวละคร ควบคู่ไปกับการใช้เทคนิคการถ่ายทำด้วยการจับภาพไปที่ตัวละครในระยะใกล้ เพื่อเน้นย้ำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพอย่างชัดเจน/ใช้คำแสดงอาการเคลื่อนไหวอย่างซ้ำๆ เฉพาะในนวนิยายเท่านั้น/ใช้คำ

		แสดงอาการเคลื่อนไหวจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำเฉพาะบทละครโทรทัศน์เท่านั้น
3.คำแสดงการสัมผัส	ใช้คำตั้งแต่ 1-3 พยางค์ จำนวนพยางค์มาก จะช่วยขยายความให้รับรู้ถึงความรู้สึกร้อนเย็นของตัวละครมากขึ้น เช่น คำว่า เย็น ร้อนวูบวาบ เป็นต้น	ไม่พบความต่าง
4.คำบอกรส	การใช้คำซ้ำ มาเป็นส่วนขยายความของคำบอกรส ทำให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงระดับความเข้มข้นของรสนั้น ๆ เช่น คำว่า เผ็ด เผ็ด เหลือเกิน หวานมาก ๆ เป็นต้น	ใช้คำบอกรสที่ไม่มีคำขยายเฉพาะในนวนิยายเท่านั้น
5.คำบอกกลิ่น	ใช้คำสั้นๆ ตั้งแต่พยางค์เดียว และมีการขยายความกลิ่นนั้นๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจการรับรู้ของตัวละครได้อย่างชัดเจน เช่น คำว่า กลิ่นหอม กลิ่นไหม้ กลิ่นผู้หญิง เป็นต้น	ใช้คำบอกกลิ่นในนวนิยาย โดยวิธีบรรยาย ในบทละครโทรทัศน์ใช้วิธีสนทนา /พบคำบอกกลิ่นเฉพาะของสิ่งนั้นมีคำขยายในนวนิยายเท่านั้น
6.คำบอกแสง	ใช้คำที่สื่อให้เห็นถึงเหตุการณ์หรือฉากที่เกิดขึ้นขณะนั้นอยู่ในช่วงเวลาค่าคีนมีแสงสว่างน้อยมาก ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการตามเนื้อเรื่องได้ง่าย และเห็นภาพได้อย่างชัดเจน เช่น คำว่า เงามืด มืดสลัว เป็นต้น	ใช้คำบอกแสงที่ส่องสว่างเจิดจ้าในนวนิยาย โดยวิธีบรรยาย ทำให้ผู้อ่านรับรู้ถึงความละเมียดละไมของภาษา และความสวยงามของแสงได้อย่างลึกซึ้ง ในบทละครโทรทัศน์ใช้การสนทนา ไม่มีการบรรยายในรายละเอียดของแสงนั้นๆ /ใช้คำบอกแสงที่อ่อนแสงเฉพาะในนวนิยายเท่านั้น
7.คำบอกสี	ใช้คำที่บ่งบอกชัดเจนว่าภาพของสิ่งที่กล่าวถึงว่ามีสีใด ทำให้เข้าใจทันที เช่น คำว่า แดง เหลือง เป็นต้น	ในนวนิยายใช้คำบอกสีเดียว ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น ในบทละครโทรทัศน์จะใช้ควบคู่ไปกับเทคนิคการถ่ายทำด้วยการการจับภาพไปที่ตัวละครในระยะใกล้/ใช้วัตถุบอกสี และใช้คำบอกสีโดยการซ้ำคำเฉพาะในนวนิยายเท่านั้น
8.โวหาร	ใช้วิธีการบรรยาย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อเรื่องได้ดี/ใช้อุปมา	ใช้พรรณนาโวหารได้สละสลวยสามารถสื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพได้

	โหวตในลักษณะเป็นประโยชน์ สั้นๆ เข้าใจง่าย/ใช้เทศนาโหวต และสาธกโหวต โดยสอดแทรก อยู่ในบทสนทนา เพื่อให้แง่คิดใน การทำงานที่ดี การทำ คุณประโยชน์ให้แก่ชาติ ตัวอย่างอุปมาโหวตในนวนิยาย “วงแขนนุ่ม ๆ ของศุภีพรรัตมา รอบอกกำยำของเขา เจตนา ไม่ใช่เพราะเกิดเคลิบเคลิ้มไปด้วย กับหล่อนหรอก แต่เพราะกำลัง นึกละอายแทนที่ หล่อนช่าง พยายามทำทุกวิถีทางที่จะให้เขา กลับมาเป็นเหมือนลูกสุนัขตัว โปรดของหล่อนอีก” ในนวนิยาย ได้มีการเปรียบเทียบให้เห็นว่า เจตเคยรักใคร่ศุภีพรและยอมทำ ทุกอย่างเพื่อหล่อน เหมือนกับว่า เขาเป็นลูกสุนัขที่ศุภีพรเลี้ยงไว้ ตัวอย่างอุปมาโหวตในบทละคร โทรทัศน์ แต่งอ่อน : คุณนี่มันเลว จริง ๆ ไอ้อ...ไอ้อมะเชื่อเฒ่า สุขุม : อะไร มะเชื่อเฒ่า แต่งอ่อน : ก็คุณนะมันแคะมะเชื่อ เฒ่า (ย ก นี ้ ว กั อ ย ใ ห้) ในบทละครโทรทัศน์ แต่งอ่อนด่า ทอว่าสุขุมเป็นมะเชื่อเฒ่า เป็น การเปรียบเทียบว่าอวัยะเพศ ของสุขุมไม่แข็งตัว เหมือนกับ ผู้ชายที่ไม่ได้เรื่องบนเตียง ถือ เป็นการดูถูกอย่างแรง	อย่างชัดเจน และใช้เฉพาะใน นวนิยายเท่านั้น
--	---	--

9.ภาพพจน์	ใช้อุปลักษณ์และอติพจน์โดย สอดแทรกอยู่ในบทสนทนา ทำให้คำพูดของตัวละครน่าสนใจ สนุกสนานและมีเนื้อหาสาระมากขึ้น ตัวอย่างภาพพจน์อุปลักษณ์ ในนวนิยาย “เอ๊ะ บอกว่าไปไม่ได้ ไม่ได้ยิน หรือยายปากซ้อน” มีการใช้อุปลักษณ์ “ยายปากซ้อน” ไม่ได้หมายความว่ามีความถึงมีปากเหมือนซ้อน แต่เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่า ชอบพูดเปิดเผยสิ่งที่ไม่สมควรออกมา ตัวอย่างภาพพจน์อุปลักษณ์ใน บทละครโทรทัศน์ ยอด : แหม พ่อ หนูเกลียดมันก็จริง แต่หนูไม่ได้อยากให้มันตายหรอกนะ ลอย : แต่พ่อว่ามันตายไปซะก็ดีเหมือนกัน เพราะถ้ามันไม่ตายวันหนึ่งมันอาจจะดูดแกไปก็ได้ เพราะคนอย่างไอ้ชัยยันต์มันพวกงูพิษ ไวใจไม่ได้ มีการใช้อุปลักษณ์ “ ไอ้ชัยยันต์มันพวกงูพิษ ” ไม่ได้หมายความว่า ชัยยันต์เป็นงูมีพิษ แต่เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่าชัยยันต์เป็นคนที่ลอบทำร้ายหรือให้ร้ายผู้มีคุณหรือผู้อื่นด้วยความอิจฉาริษยา	ใช้อุปมาและบุคลาธิษฐานโดยในนวนิยายสอดแทรกอยู่ในบทบรรยาย ส่วนในบทละครโทรทัศน์ สอดแทรกอยู่ในบทสนทนา/ใช้นามนัยเฉพาะในนวนิยายเท่านั้น
------------------	--	--

ในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่อง ผู้ดีอีสาน ส่วนใหญ่มีการใช้คำ การใช้โวหาร และ การใช้ภาพพจน์ในลักษณะเหมือนกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ดำเนินไปในแต่ละบทตอนได้ง่าย และ

ขณะเดียวกันก็เกิดอารมณ์ความรู้สึกคล้อยตามตัวละครนั้นๆ ตลอดจนช่วยให้นวนิยายหรือบทละครมีความสมจริงมากขึ้น แต่ส่วนที่ต่างกันนั้นเนื่องมาจากเมื่อมีการดัดแปลงนวนิยายไปสู่บทละครโทรทัศน์ จะต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาบางส่วน อาจมีการเติม ตัด ทอน ขยาย ยุบ

(ดวงพัตรา, 2544) สังเกตได้ชัดเจนจากฉากที่ปรับเปลี่ยนไป ทำให้บทสนทนา บทบรรยายต้องเปลี่ยนไปด้วย ซึ่งมีปัจจัยสำคัญที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ได้แก่ การตีความของผู้เขียนบท สภาพและเหตุการณ์ทางสังคม ความเหมาะสมของตัวละคร ความสมจริง อย่างไรก็ตาม การที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เขียนบทด้วยตัวเอง ทำให้ทราบว่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นผู้เขียนบทมีเจตนาธรรมที่จะทำให้ละครออกมาสนุกสนาน และมีประเด็นที่น่าสนใจ กล่าวคือ เรื่องราวของการปลอมแปลงบัตรประชาชน ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวมาสรรค์สร้างให้เป็นเรื่องใกล้ตัว เป็นสารประโยชน์กับคนในสังคม ส่วนเรื่องการใช้ภาษาอีสานในบทละครที่แทบจะไม่ปรากฏเลยนั้น ผู้เขียนบทมองว่าเป็นอุปสรรคสำคัญของนักแสดงหลักที่ไม่มีความชำนาญในการพูดภาษาอีสานเลย ดังนั้น การใช้ภาษากลางในการสนทนาจะทำให้เกิดความราบรื่น แต่ก็ยังคงความสนุกสนาน ชวนให้ติดตามได้เช่นเดียวกับการสร้างในครั้งแรก

2.วิเคราะห์ความเหมือนและความต่างที่ปรากฏในบทตอนของนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่องผู้ดีอีสานที่มีฉากหรือสถานการณ์เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน

เหตุที่ทำให้นวนิยายและบทละครโทรทัศน์มีความแตกต่างกันบ้าง เพราะนวนิยายเป็นสื่อที่ใช้ตัวอักษรในการบรรยายภาพและอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร ขณะที่สื่อละครโทรทัศน์ต้องถ่ายทอดตัวอักษรมานำเสนอในรูปแบบของการสื่อการแสดงในโทรทัศน์ที่ใช้ “ภาพ”

และ “เสียง” หรือ “การแสดง” และ “บทสนทนา” ของตัวละครในเรื่อง ผู้เขียนบทจึงต้องเปลี่ยนแปลงบางฉากในนวนิยาย เพื่อให้ผู้อ่านและผู้ชมสามารถมองเห็นภาพเหตุการณ์ในขณะนั้นได้อย่างชัดเจน บางฉากอาจถูกปรับให้มีความทันสมัย เพื่อสื่อสารกับผู้อ่านและผู้ชมว่า เหตุการณ์หรือตัวละครในบทละครไม่ได้เป็นเรื่องราวหรือบุคคลที่อยู่ไกลตัว และบางฉากถูกจัดให้ย้อนกลับไปในช่วงเวลาตามความรู้สึกนึกคิดของตัวละครในฉากนั้นๆ ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงบทในภาพรวมพบว่า ส่วนใหญ่ผู้เขียนบทได้กำหนดฉากขึ้นใหม่ มีฉากที่ตรงกันหรือใกล้เคียงกันน้อยมาก และเมื่อพิจารณาแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่ามีการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์ ต่างลักษณะกันโดยสิ้นเชิง สิ่งที่น่าสนใจต่อไป จึงทำการวิเคราะห์ในแง่มุมของการดัดแปลง นวนิยายมาเป็นบทละครโทรทัศน์ โดยฉากดังกล่าวมีจำนวน 6 ฉากด้วยกัน ซึ่งผู้เขียนบทละครฯ ไม่สามารถกำหนดฉากที่ตรงกันหรือใกล้เคียงกันกับในนวนิยายได้มากกว่า 6 ฉาก สันนิษฐานได้ว่า เป็นฉากหรือตอนที่มีความสำคัญ มีผลต่อโครงเรื่อง หากตัดทอนออกไปจะทำให้การดำเนินเรื่องราวของละครไม่ต่อเนื่อง และไม่สมบูรณ์ จึงต้องคงอรรถรสเดิมของบทประพันธ์ให้มากที่สุดด้วยฉากเหล่านี้ เมื่อวิเคราะห์หาความเหมือนและความต่างของฉากที่ตรงกันหรือใกล้เคียงกันในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่อง ผู้ดีอีสาน โดยมองในมิติการดัดแปลงนวนิยายเป็นบทละครโทรทัศน์สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความเหมือนและความต่างที่ปรากฏในบทตอนของนวนิยายและบทละครโทรทัศน์เรื่องผู้ดีอีสานที่มีฉากหรือสถานการณ์เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน

นวนิยาย	บทละครโทรทัศน์
ตอนที่ 6 หน้า 47 นายอำเภอสนทนากับเจตนาเรื่องที่ปลัดเกริกถูกใส่ร้าย	ตอนที่ 1 ฉาก 12 (ละครตอนที่ 2(2/5)) แปลงจากนายอำเภอเป็นนายชดถาวรโรง ถูกเจตชกถามเรื่องของนายอำเภอเกริกถูกใส่ร้าย นายชดมีอาการอ้าอึ้ง ลังเลไม่กล้าตอบ
ผลการวิเคราะห์ 1.ในนวนิยายเป็นฉากที่นายอำเภอสนทนากับเจตนาเรื่องที่ปลัดเกริกถูกใส่ร้าย ในบทละครโทรทัศน์เป็นฉากที่นายอำเภอเจตชกถามนายชดเรื่องของนายอำเภอเกริกถูกใส่ร้าย โดยมีการดัดแปลงตัวละครจากนายอำเภอเป็นนายชดถาวรโรงสนทนากับเจต 2.เหตุที่มีการปรับเปลี่ยนตัวละคร เนื่องจากในบทละครโทรทัศน์ได้ตัดตัวละคร “นายอำเภอ” ที่เป็นผู้บังคับบัญชาของปลัดเจตนาออกไป ผู้เขียนบทจึงต้องปรับบทให้มีความใกล้เคียงกับนวนิยาย โดยดึงตัวละคร “ชด” เข้ามาแทน	
ตอนที่ 8 หน้า 68 เจตนาชวนหยังไปเที่ยวด้วย แต่งแสดงความหึงหวงหยัง	ตอนที่ 5 ฉาก 10 (ละครตอนที่ 6(4/5)) เจตชวนหยังไปเที่ยวด้วย แต่งอ่อนแสดงความหึงหวงหยัง
ผลการวิเคราะห์ 1.ในนวนิยายเป็นฉากที่เจตนาชวนหยังไปเที่ยวด้วย แต่งแสดงความหึงหวงหยัง ในบทละครโทรทัศน์เป็นฉากที่เจตชวนหยังไปเที่ยวด้วย แต่งอ่อนแสดงความหึงหวงหยัง โดยมีการเพิ่มตัวละคร “สุขุม” เข้ามามีส่วนร่วมในเหตุการณ์ด้วย 2.เดิมในนวนิยายไม่มีสุขุมอยู่ในเหตุการณ์ แต่เนื่องจาก สุขุมซึ่งเป็นตัวละครสำคัญอีกตัวหนึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากับแต่งอ่อน ฉากที่มีทั้งคู่อยู่ด้วยกันจึงช่วยสร้างสีสันให้กับละครมากขึ้น ผู้เขียนบทจึงทำให้บทมีความตลก และสนุกสนานมากขึ้น ด้วยการให้สุขุมมีส่วนร่วมและมีปากเสียงกับแต่งอ่อนแทบทุกครั้ง	
ตอนที่ 8 หน้า 71 หยังชี้ให้เจตนา รู้จักนายพงศ์ เจตนาเริ่มสงสัยว่าทำไมหยังรู้ รายละเอียดเรื่องนายพงศ์และปลัดเกริก	ตอนที่ 5 ฉาก 15 (ละครตอนที่ 6(5/5)) หยังชี้ให้เจตนา รู้จักนายพงศ์ เจตนาเริ่มสงสัยว่าทำไมหยังรู้ รายละเอียดเรื่องนายพงศ์และปลัดเกริก

ผลการวิเคราะห์

1. ในนวนิยายเป็นฉากที่หยั่งชี้ให้เจตนา รู้จักนายพงศ์ เจตนาเริ่มสงสัยว่าทำไมหยั่งรู้รายละเอียดเรื่องนายพงศ์และปลัดเกริก ในบทละครโทรทัศน์เป็นฉากที่หยั่งชี้ให้เจตนา รู้จักนายพงศ์ เจตนาเริ่มสงสัยว่าทำไมหยั่งรู้รายละเอียดเรื่องนายพงศ์และนายอำเภอเกริก โดยการเพิ่มตัวละคร “สุขุม” เข้ามามีส่วนร่วมในเหตุการณ์ด้วย

2. ฉากนี้มีการใช้คำแสดงอารมณ์ความรู้สึกกดดัน เคร่งเครียด ที่ตรงกันทั้งในนวนิยายและบทละครโทรทัศน์ โดยหยั่งเป็นตัวละครที่แสดงอารมณ์ดังกล่าว คำที่ใช้ในการแสดงอารมณ์ ได้แก่ แม่ริมฝีปากแน่น จ้องเหม็ง อึ้งอึกอ๊ก

3. เดิมในนวนิยายไม่มีสุขุมอยู่ในเหตุการณ์ แต่เนื่องจาก สุขุมเป็นเพื่อนสนิทของเจตนา และเป็นตัวละครสำคัญอีกตัวหนึ่งในการดำเนินเรื่อง อีกทั้งเป็นผู้ที่รับรู้เรื่องราวความเป็นไปของคดีนายอำเภอเกริก ผู้เขียนบทจึงให้สุขุมมีส่วนร่วมในฉากนี้ด้วย

ตอนที่ 10 หน้า 81

เจตนาตั้งใจไปสืบค้นความจริงเรื่อง
นายพงศ์กับสาธิตที่บ้านลอย

ตอนที่ 5 ฉาก 18 (ละครตอนที่ 7(1/5))

เจตนาตั้งใจไปสืบค้นเรื่องของนายพงศ์กับสาธิต

ผลการวิเคราะห์

1. ในนวนิยายเป็นฉากที่เจตนาตั้งใจไปสืบค้นความจริงเรื่องนายพงศ์กับสาธิตที่บ้านลอย ในบทละครโทรทัศน์เป็นฉากที่เจตนาตั้งใจไปสืบค้นเรื่องของนายพงศ์กับสาธิต โดยมีการดัดแปลงสถานที่ กับตัวละคร

2. เดิมในนวนิยาย เหตุเกิดที่บ้านนายลอย และเป็นบทสนทนาระหว่างยอดหญิงและเจตนา ผู้เขียนบทได้มีการเปลี่ยนที่เกิดเหตุการณ์เป็นที่บ้านพักของเจตนา และได้เปลี่ยนตัวละครจากยอดหญิงเป็นหยั่งแทน นอกจากนี้ยังได้มีการปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับที่เกิดเหตุการณ์ โดยยังคงไว้ถึงสาระสำคัญคือ เพื่อสืบค้นเรื่องของนายพงศ์

ตอนที่ 14 หน้า 121

เจตนาไปร่วมงานเลี้ยงที่บ้านนายลอย

ตอนที่ 6 ฉาก 4 (ละครตอนที่ 7(4/5))

เจตนาไปร่วมงานเลี้ยงที่บ้านนายลอย

ผลการวิเคราะห์

1. ในนวนิยายเป็นฉากที่เจตนาไปร่วมงานเลี้ยงที่บ้านนายลอย ในบทละครโทรทัศน์เป็นฉากที่เจตนาไปร่วมงานเลี้ยงที่บ้านนายลอยเช่นเดียวกันโดยเปลี่ยนแปลงบทสนทนาใหม่

2. เดิมในนวนิยายมีการบรรยายสถานที่เกิดเหตุไว้อย่างละเอียด และมีบทสนทนาระหว่างนายลอยกับเจตนาเท่านั้น ในบทละครโทรทัศน์ได้มีการดัดแปลงเพิ่มตัวละคร “ยอดหญิง” ร่วมอยู่ในฉากนี้ด้วย

ตอนที่ 19 หน้า 159

เจตนา รับปากกับหยั่งว่าจะช่วย
ปลัดเกริก

ตอนที่ 4 ฉาก 12 (ละครตอนที่ 5(3/5))

เจตนา รับปากกับหยั่งว่าจะช่วยนายอำเภอเกริก
พ่อของหยั่ง

ผลการวิเคราะห์

1. ในนวนิยายเป็นฉากที่เจตนาธิ์รับปากกับหยั่งว่าจะช่วยปลัดเกริก ในบทธละครโทรทัศน์เป็นฉากที่เจตนาธิ์รับปากกับหยั่งว่าจะช่วยนายอำเภอเกริก โดยเป็นบทสนทนาระหว่างเจตนาธิ์กับหยั่ง ในสถานที่เกิดเหตุการณ์เหมือนกัน คือ บ้านพักของเจตนาธิ์

2. เป็นฉากที่มีการดัดแปลงบทสนทนา โดยตัดข้อความที่สอดแทรกการสอนสั่งในเรื่องคุณธรรมความกตัญญูออกไป และยังได้มีการดัดแปลงเนื้อหา คือ ให้หยั่งเป็นผู้ช่วยเจตนาธิ์ในการช่วยนายอำเภอเกริก

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์ระหว่างนวนิยายและบทธละครโทรทัศน์ เรื่องผู้ดีอีสาน แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ วิเคราะห์ความเหมือนและความต่างที่ปรากฏในบทตอนของนวนิยายและบทธละครโทรทัศน์เรื่องผู้ดีอีสาน ที่มีฉากหรือสถานการณ์ต่างกัน วิเคราะห์ความเหมือนและความต่างที่ปรากฏในบทตอนของนวนิยายและบทธละครโทรทัศน์เรื่องผู้ดีอีสานที่มีฉากหรือสถานการณ์เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน พบว่าส่วนใหญ่มีการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้

ภาพพจน์ในลักษณะเหมือนกัน แต่ส่วนที่ต่างกันนั้น เนื่องมาจากเมื่อมีการดัดแปลงนวนิยายไปสู่บทธละครโทรทัศน์ จะต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาบางส่วน อาจมีการเติม ตัด ขยาย สังเกตได้ชัดเจนจากฉากที่ปรับเปลี่ยนไป ทำให้บทสนทนา บทบรรยายต้องเปลี่ยนไปด้วย นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นอีกหลายประการที่ทำให้เกิดความเหมือนและความต่างของการใช้ภาษาที่ปรากฏในนวนิยายและบทธละครโทรทัศน์เรื่องผู้ดีอีสาน ได้แก่ การเล่าเรื่องใหม่ในมุมมองของผู้เขียนบท การเพิ่มเติมรายละเอียดบางช่วงตอนให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน การตัดเนื้อหาส่วนที่เป็นบทบรรยายหรือพรรณนาออกแล้วเพิ่มเติมในส่วนที่เป็นการกระทำของตัวละคร ตลอดจนการใช้เทคนิคของการใช้ภาพหรือสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาผู้ชม เช่น ฉาก สีหน้า ท่าทาง กิริยาอาการของตัวละคร และจังหวะการ

เคลื่อนไหวของตัวละคร รวมถึงการใช้มุมกล้องในการถ่ายทำ

สรุปผลการวิจัย

ในนวนิยายและบทธละครโทรทัศน์ เรื่องผู้ดีอีสาน มีการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์เหมือนกัน ส่วนที่แตกต่างกัน จำแนกได้ 2 ประการ ดังนี้

1. พบเฉพาะในนวนิยาย 10 ลักษณะ ได้แก่ คำบอกรสที่ไม่มีความหมาย คำบอกกลิ่นที่มีความหมาย คำบอกกลิ่นเฉพาะของสิ่งนั้นมีคำขยาย คำบอกแสงที่ส่องสว่าง เจิดจ้า คำบอกแสงที่อ่อนแสง คำบอกสีสองสี วัตถุบอกสี คำขยายบอกสี คำบอกสีโดยการซ้ำคำ

2. พบเฉพาะในบทธละครโทรทัศน์ 1 ลักษณะ ได้แก่ คำแสดงการเคลื่อนไหวจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์ระหว่างนวนิยายและบทธละครโทรทัศน์เรื่องผู้ดีอีสาน ส่วนใหญ่มีการใช้คำ การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์ในลักษณะเหมือนกัน และสาเหตุที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างนวนิยายกับบทธละครโทรทัศน์ ได้แก่

1. บทธละครโทรทัศน์มีรายละเอียดเนื้อหามากกว่านวนิยาย

2. บทธละครโทรทัศน์เสนอสาระสำคัญของเรื่องที่มีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัย หรือความนิยมของผู้อ่านในปัจจุบัน แต่นวนิยายยังคงสาระสำคัญตามเดิมไม่มีการเปลี่ยนแปลง

3.นวนิยายบรรยายตัวละคร และฉากด้วยภาษาที่สละสลวยกว่าในบทละครโทรทัศน์

4.นวนิยายบอกเล่าเรื่องราวตามจินตนาการของผู้ประพันธ์ ส่วนบทละครโทรทัศน์มีบอกเล่าเรื่องราวโดยใช้เทคนิคของการใช้ภาพหรือสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาผู้ชม

ละครโทรทัศน์หลายเรื่องทำให้ผู้ชมรู้จักตัวละครก่อนอ่านนวนิยาย เพราะสามารถเข้าถึงได้ง่ายกว่านวนิยาย ไม่ต้องตีความเนื้อหามาก ผู้ชมสามารถรับชมและเห็นภาพได้ทันที แต่ละครโทรทัศน์อาจขาดอรรถรส ความละเอียดละไมในภาษาที่ใช้ เนื้อหาในบทละครโทรทัศน์จึงอาจถูกดัดแปลงไปจากนวนิยายต้นฉบับ เพื่อขยายความเข้าใจให้ผู้ชมได้ทราบถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้ง่ายขึ้น เรียกว่า ให้เข้าถึงและเข้าใจตัวละครนั้นๆ ได้อย่างง่ายดาย ความสนุกสนาน เพลิดเพลินก็จะตามมา ในขณะเดียวกันก็เป็นโอกาสที่จะสอดแทรกความรู้ข้อคิดที่ดีมีประโยชน์ และสิ่งเลวร้ายต่างๆ เข้าไป

ในบทสนทนา ทำให้ผู้ชมซึมซับไปโดยไม่รู้ตัว ซึ่งในส่วนนี้อาจมีผลกระทบต่อค่านิยม ความเชื่อ ทั้งในแง่ดีและแง่ร้ายของคนในสังคมได้ จึงต้องใช้วิจักษณ์ญาณในการรับชมอีกชั้นหนึ่งด้วย

ดังนั้น ละครโทรทัศน์ที่เป็นสื่อเพื่อความบันเทิงนั้น จึงมิได้เป็นเพียงสื่อที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินเพียงอย่างเดียว แต่เป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนในสังคมปัจจุบันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดมุมมองแง่คิดให้แก่คนในสังคม ด้วยเหตุนี้ละครโทรทัศน์บางเรื่องที่ได้รับค่านิยม จึงมิใช่มาจากบทประพันธ์เพียงอย่างเดียวแต่ต้องอาศัยการกลั่นกรองจากผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ ด้วยการถ่ายทอดมุมมองแง่คิดเดิมจากบทประพันธ์ต้นฉบับให้เหมาะสมกับยุคสมัย แต่ยังคงอรรถรสและเนื้อหาไว้ได้อย่างสมบูรณ์

References

- Duangpatra, Chakrit. (2554). **Performance Literature: Transformed Literature**. Khon Kaen : The Office of Arts and Culture, Khon Kaen University
- Lertjanyarak, Oranuch. (2556). **Principle of TV Script-Writing**. Bangkok: Thammasat University Press.
- Samitsuwan, Uang-Arun. (2535). **An Analysis of the Script Writing of the TV drama “Prisana”**. Master of Communication Arts thesis, Chulalongkorn University.
- Singlampong, Ong-Ard. (2557). **The Production Process of TV Dramas**. Bangkok: Samlada.